

स्वैरिणी

श्रावति विकाराय करीषेभ्यो भवन्ति हि ॥
एवमादिरमथ्यातो गणः संखेदजो मया ।
ममासान्निहितो ह्येव पाकर्मवशजः स्मृतः ॥”

इति वक्रपुराणे काश्यपीयवंशनामाध्यायः ॥
खेदनं, स्त्री, (खिद+खुट् ।) खेदः । इति
मेदिनी ॥ खेदनयन्त्रं यथा,—

“निबहमीपधं सृतं भूर्जं तत्रिगुणाम्बरे ।
रसपोटलिकां काष्ठे दृष्टं बहु गुणेन हि ॥
सन्धानपूर्णं कुम्भान्तः स्वावलम्बनसंस्थितम् ।
अधस्ताज्ज्वालयेदङ्गिं तत्तदुक्तक्रमेण हि ।
दोलायन्त्रमिदं प्रोक्तं खेदनायं तदेव हि ॥”
सन्धानं काष्ठादि ।

“साम्बुखालौमुखे बडे वस्त्रे खेद्यं निधाय च ।
पिधाय पश्चते यत्र तदयन्त्रं खेदनं स्मृतम् ॥”

इति भावप्रकाशः ॥

(खेदयतीति । खिद+णिच्+खुट् । खेदके,
त्रि । यथा, सुश्रुते । ३।४।

“खेदनी दुर्गन्धः पोतशिशिलाङ्गस्ताम्बनख-
नयनतालुजिह्वोष्ठपाणिपादतल इत्यादि ॥”

खेदनिका, स्त्री, (खेदनमस्यस्या इति । ठन् ।)
कन्दुः । इति हेमचन्द्रः ॥ भर्जनपात्रम् । भर्जन-
शाला च ॥

खेदनी, स्त्री, (खिद्यतेऽनयेति । खिद+खुट् ।
ङीप् ।) लौहमयपात्रम् । तापोया इति
कोहता इति च ख्यातम् । इति भरतः ॥
तत्पर्यायः । कन्दुः २ । इत्यमरः । २।८।३०
खेदनिका ३ । इति हेमचन्द्रः ॥

खेदमलीकृतदेहः, पुं, (खेदमलेन उज्जितः
देहो यस्य ।) सर्व्वकल्पीयजिनोत्तमः । इति
हेमचन्द्रः ॥ खेदमलकृतकायय । तदयुक्ते, त्रि ॥

खेदविपट्ट, [प] स्त्री, घर्मविन्दुः । खेदस्य विपट्ट-
विन्दुः । इति पठोत्तपुरुषसमासनिष्पन्ना ॥

खेरः, त्रि, (खेन खातन्वेण ईर्त्तं इति । ईर गतो
+अच् । “खादीरेरिणोः” ६।१।८६ ।

इत्यस्य वार्त्तिकोक्त्या इति ।) स्वच्छन्दः ।
(यथा, रघुः । २।५ ।

“अव्याहृतैः खैरगतैः स तस्याः

सम्राट् समाराधनतत्परोऽभूत् ॥”

मन्दः । इति मेदिनी ॥ (यथा, महाभारते ।
४।६६।४८ ।

“अथोत्तरः शुभेर्गन्धैर्मास्यैश्च विविधैस्तथा ।
आकीर्त्तयमाणः संदृष्टो नगरं खैरमागसत् ॥”

हृद्यालापः । यथा, तत्रैव । १।४२।२ ।

“नैवान्यथेदं भविता पितरेषु ब्रवीमि ते ।

नाहं सृष्टा ब्रवीम्येव सैरेष्वपि कुतः शपन् ॥”

खेता, स्त्री, (खैरस्य भावः । खैर+तल् ।)

खैरिता । इत्यमरटीकायां रायमुकुटः । ३।२।२ ।

खैरिणो, स्त्री, (खैरैव ईरयितुं शीलमस्याः ।

ईर+णिनिः । ङीप् । खादीरेरिणारिति

इति ।) व्यभिचारिणी इत्यमरः । २।६।११ ॥

सा तु चतुःपुरुषगामिनो (यथा, महाभारते ।

१।१२३।७३-७४ ।

स्वोपार्जि

“पाण्डुस्तु पुनरेवैनां पुत्रलोभात् महायज्ञाः ।
वक्तुमेच्छदम्पत्नो कुन्ती त्वेनमथाव्रवीत् ॥
नातयतुर्थं पनवमापत्स्वपि वदन्त्युन ।

अतः परं खैरिणी स्यादस्यकौ पञ्चमे भवेत् ॥”

खैरिता, स्त्री, (खैरिणो भावः । तल् । टाप् ।)
स्वच्छन्दता । तत्पर्यायः । यदृच्छा २ । इत्य-
मरः । ३।२।२ ॥

खैरिणी, स्त्री, परवेशमस्था स्ववशा शिल्पकारिणी
नारी । इति शब्दरत्नावली ॥ परमृहस्या

स्वतन्त्रा प्रसाधनानुलेपनादिशिल्पकारिणीति
विशेषणतययुक्ता या सा मेरिणी । खैरं

स्वाच्छन्द्यं धरतीति खैरिणी निपातनात् ।
खैरिणी परवेशमस्था शिल्पकृत् स्ववशा

स्त्रियाम् । इति दन्त्यादौ रभसः । इत्यमर-
टीकायां भरतः ॥ अस्या रूपान्तरं खैरिणी

मेरिणिः इति च टीकान्तरम् ॥
खैरी, [न] त्रि, खैरैव ईरितुं शीलमस्या । ईर

गतो+णिनिः । स्वतन्त्रः । इत्यमरः । ३।१।१५ ॥
(यथा, महाभारते । १३।१४२।२१ ।

“सिद्धिवादिषु संमिद्धास्तथा वननिवासिनः ।
खैरिणी दारसंयुक्तास्तेषां धर्मैः कथं स्मृतः ॥”

स्वोपार्जितः, त्रि, (खेनोपार्जितः ।) स्वयम-
र्जितः । स्वयमुपात्तः । यथा, पिता चेतु पुत्रान्

विभजेत् तस्य स्वच्छा स्वयमुपात्तेऽर्थे पत्तामहे
तु पितापुत्रयोस्तुष्यं स्वामित्वम् । इति विश्व-
सूत्रम् । अपि च । मनुविष्णु ।

“पंढकन्तु पिता द्रव्यमनवासं यदाप्रयात् ।
न तत् पुत्रैर्भजेत् साहंमकामः स्वयमर्जितम् ॥”

तत् स्वयमर्जितमिति कृत्वा न विभजेदित्यन्वयः ।
एतत्तु स्वावरविषयम् । मख्यादावनुवृत्तेऽपि पितु-

रेव स्वाच्छन्द्यम् ।
“स्वावरं हिपदस्यैव यद्यपि स्वयमर्जितम् ।

तसम्भूय सुतान् सर्वान् न दानं न च विक्रयः ॥
पितुः प्रसादात् भुज्यन्ते वस्त्राभरणानि च ।

स्वावरन्तु न भुज्येत प्रसादे सति पंढके ॥”
इति मिताचाराष्टतवचनमपि पितामहधन-

परम् । पित्रा च स्वोपार्जितं स्वावरं दत्तं
भुज्येत एवेति । अन्यथा मूलभूतश्रुत्यन्तर-

कल्पनापत्तः । इति दायतत्त्वम् ॥ * ॥ स्वोपा-
र्जितं द्विविधम् । पित्रादिधनाद्युपघातनं खेनो-

पार्जितम् । तदनुपघातेन उपार्जितम् । तदन-
विभागविधिरथा । व्यासः ।

“अनाश्रित्य पित्रद्रव्यं स्वशक्त्याप्रोति यद्जनम् ।
दायादेश्चो न तद्व्यात् विद्यालब्धश्च यद्भवेत् ॥”
काल्यायनः ।

“हंशहरोर्हंशहरो वा पुत्रवित्तार्जनात् पिता ॥”
पुत्रवित्तार्जनात् । काहृहितो भावा द्रव्यवत्

पकायते इति न्यायात् पुत्रार्जितावत्तात् पितु-
हंशित्वं पित्रधनानुपघातविषयं आरधधनोप-

घातविषयम् । अर्जकस्य तु हंशित्वम् । आर-
धधनोपघाते तु तेषामप्येकांशित्वं वक्ष्यमाणवच-

नात् । पितुरहंशरत्नन्तु पित्रद्रव्योपघातादगुण-

ह

वत्त्वाद्वा इति दायभागः ॥ अनुपघाते पिता
हंशहः । अर्जकत्वात् स्वयमपि हंशहः ।

इतरेषामनंशित्वम् । आरधध्वोपघाते तु तेषा-
मप्येकांशः । इति हंशाहंशयोर्भेदकथनम् ॥ * ॥

साधारणधनार्जितेऽपि विशेषमात्रं व्यासः ।
“साधारणं ममाश्रित्य यत्किञ्चित् वहनायुधम् ।

शौर्यादिनाप्रोति धनं भ्रातरस्तत्र भागिनः ।
तस्य भागद्वयं देयं शेषास्तु ममभागिनः ॥”

अत्र भ्रातर इत्युपलक्षणं पित्रद्रव्योऽपि
बोद्धव्याः । तस्यार्जकस्य । साधारणोपघाते

यस्य यावतोऽंशस्यास्य महतो वा उपघात-
स्तस्य तदनुसारेण भागकल्पना कार्या । इति

दायभागः ॥ इति च दायतत्त्वम् ॥
खोरसः, पुं, शिलापिष्टकल्कः । यथा,—

“खोरसः खरसः प्रोक्तः कल्को दृष्टादिपेषितः ॥”
इति शब्दचन्द्रिका ॥

ह

ह, हकारः । स तु व्यञ्जनत्रयस्मिन् शवर्णः । षष्ठम-
वर्गीयचतुर्थवर्णश्च । तस्य उच्चारणस्थानं कण्ठः ।

इति व्याकरणम् ॥ (यथा च शिञ्जायाम् । १७।
“कण्ठमावहाविचयुश्यास्तालव्या श्रोष्ठजावुपू ॥”)

अस्य स्वरूपं यथा,—
“हकारं शृणु चार्व्वङ्गि ! चतुर्वर्गप्रदायकम् ।

कुण्डलीहयसंयुक्तं रक्तविद्युत्प्रतोपमम् ।
रजःसत्त्वतमोयुक्तं पञ्चदेवमयं सदा ।

पञ्चप्राणात्मकं वर्णं त्रिशक्तिसहितं सदा ।
त्रिविन्दुसहितं वर्णं हृदि भावय पार्व्वति ॥”

इति कामधेनुतन्त्रम् ॥ * ॥
(वह्नीयवर्णमालायाम्) अस्य लेखनप्रकारो

यथा,—
“ऊर्द्धादाङ्गुलिता मध्ये कुण्डलोत्वं गता त्वधः ।

ऊर्द्धं गता पुनः सैव तासु ब्रह्माद्वयः क्रमात् ।
मात्रा च पार्व्वती ज्ञेया ध्यानमस्य प्रचक्षते ॥

करीपभूषिताङ्गीश्च सादृहासां दिग्म्बरात् ।
अस्थिमाल्यामष्टभुजां वरदां मञ्जुचक्षणात् ॥

नागेन्द्रहारभूषाङ्गां जटामुकुटमार्ण्डिताम् ।
सर्व्वसिद्धिप्रदां नित्यां धर्मकामार्थमोक्षदाम् ॥

एवं ध्यात्वा हकारन्तु तन्मन्त्रं दशधा जपेत् ॥”
इति वर्णाहारतन्त्रम् ॥ * ॥

अस्य नामानि यथा,—
“हः शिवो गगनं हंसो नागलीकोऽम्बिका-

पतिः ।
नकुलीयो जगत्पाथः प्राणेशः कपिलामलः ॥

परमात्मात्मजो जीवो यवाकः शान्तिदोऽङ्गनः
सृष्टा भयोऽरुथा स्थाणुः क्रुट्कूपविरावधः ॥

रुक्मीर्भविहरः शम्भुः प्राणशक्तिर्ललाटजः ।
स्वकोपधारणः शूलो चैतन्यं पादपूरणः ।

महासङ्कोः परं शम्भुः शास्त्रोऽः सोममण्डलः ॥”
इति वर्णाभिधानम् ॥ * ॥